

РЕШЕНИЕ

№ 4476

гр. София, 05.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.07.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова

Калин Куманов

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5187** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл.59-63 от ЗАНН във вр.с чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс.

С Решение от 11.01.2020 г., постановено по НАХД 13898/2018 г., Софийският районен съд е изменил Наказателно постановление /НП/ № 115/0023-4368/23.07.2018 г., издадено от Изпълнителния директор на Агенцията за хората с увреждания, с което на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], за нарушение по чл.12, ал.2, т.2 от Наредба за условията и реда за осъществяване и контрол на дейностите по предоставяне на помощни средства, приспособления и съоръжения за хората с увреждания и медицински изделия, посочени в списъците по чл.35г, ал.1 от Закона за интеграция на хората с увреждания /отм./, е наложена имуществена санкция в размер на 10 000 лв. на основание чл.54а от отменения Закон за интеграция на хората с увреждания, като е намалил размера на имуществената санкция на 500 лв.; и е осъдил Агенцията за хората с увреждания да заплати в полза на [фирма] разноски по делото в размер на 980 лв.

Срещу така постановеното решение са подадени две касационни жалби:

[фирма] чрез пълномощника си адв.Л. оспорва решението, като релевира касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 НПК, аргументирани с доводи, че СРС е допуснал нарушение на процесуалните правила, като не е съобразил такъв порок на НП, какъвто е непосочване датата на нарушението, както и че не е приел същото

замаловажно. Моли за отмяна на съдебния акт и за отмяна на обжалваното НП, както и за присъждане на разноски за касационното производство. Подал е писмен отговор срещу касационната жалба на АХУ, в която я оспорва. В с.з. този касатор чрез адв.Л. поддържа жалбата и оспорва касационната жалба на АХУ.

Агенцията за хората с увреждания чрез пълномощника си юк.Б. оспорва решението относно размера на имуществената санкция, като намира съдебния акт за постановен в нарушение на закона. Обжалва съдебния акт и в частта му за разноските, като релювира възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. Моли за отмяна на решението и за потвърждаване на НП, както и за редуциране на разноските, присъдени в полза на [фирма]. Подал е писмен отговор срещу касационната жалба на [фирма], в която претендира разноски за касационното производство и прави възражение за прекомерност (над 300 лв.) на адвокатското възнаграждение. В с.з. този касатор не изпраща представител, но чрез юк.Б. е подал писмено становище, с което поддържа жалбата и взема становище за неоснователност на другата касационна жалба.

Прокурорът от СГП дава заключение за основателност на касационната жалба на АХУ и за основателност на касационната жалба на [фирма].

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, възраженията и доводите на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното: Касационните жалби са процесуално допустими, подадени са в рамките на преклузивния срок по чл.63 ЗАНН, от надлежни страни и срещу акт, който подлежи на касационен контрол.

Районният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил фактическата страна обстановка по спора.

[фирма] е вписано в регистъра на лицата, осъществяващи дейности с помощни средства, приспособления и съоръжения и медицински изделия, предназначени за хора с увреждания при Агенцията за хората с увреждания. На 09.02.2018 г. комисия при агенцията е извършила проверка и в констативен протокол №1 е отразила списък на лица, вписани в регистъра, които не били подали анализ на цените на съответните произведени медицински изделия до 30 октомври на текущата година. В протокола не е посочена годината. В списъка фигурира и [фирма], което не е подало такъв анализ до указания срок.

След запознаване с протокола глинспектор в Агенцията за хората с увреждания е приела, че дружеството е извършило нарушение на чл.12, ал.2, т.2 от Наредбата за условията и реда за осъществяване и контрол на дейностите по предоставяне на помощни средства, приспособления и съоръжения за хората с увреждания и медицински изделия, посочени в списъците по чл.35г, ал.1 от ЗИХУ (отм.), тъй като не е представило анализа до 30 октомври на текущата година. На 26.03.2018 г. срещу [фирма] е съставен АУАН № 7-ЮЗ.

Въз основа на АУАН е издадено и атакуваното НП. Словесното описание на нарушението и възприетата за него правна квалификация по акта и наказателното постановление съвпадат по признаци.

С касираното решение СРС е изменил наказателното постановление, като е приел, че при издаването на НП са спазени процесуалните правила на ЗАНН, а нарушението е безспорно доказано. Съдът е съпоставил отменената наредба със сега действащата Наредба № РД-07-8/24.07.2019 г. за условията и реда за осъществяване и контрол на дейностите по предоставяне на и ремонт помощни средства, приспособления и

съоръжения за хората с увреждания, като е намерил, че деянието представлява нарушение по действащия нормативен акт и за него е предвидена санкция и по ЗХУ. Приел е хипотезата на по-благоприятен закон по сега действащата нормативна база. Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу атакуваното наказателно постановление.

При субсидиарното действие на НПК районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранино и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила. СРС е събрал необходимите и относими доказателства, за чието съществуване са налице данни по делото в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил. Съдът правилно е разсъждавал в насока установяване на по-благоприятния закон.

Неправилно обаче първата съдебна инстанция не е споделила оплакването за съществен порок на НП, изразяващ се в непосочване датата на нарушението. Разпоредбата на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН императивно изисква в наказателното постановление да се съдържа описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и на доказателствата, които го потвърждават. В случая липсва съществен реквизит от НП - дата на нарушението. Посочено е само, че не е изпълнено задължение за представяне на ежегоден анализ до 30 октомври за "текущата година", без да се сочи обаче коя е "текущата" година, респ. коя е годината на извършване на нарушението. Посочено е само времето на установяването му, което не е идентично с това на осъществяването.

Дори времето на нарушението да може да бъде изведено при анализ на доказателствата, не може да се изисква от наказаното лице да установява какво се поддържа от наказващия орган относно времето на деянието, защото административнонаказателната отговорност не може да почива на предположения.

Още един съществен реквизит от НП липсва - място на нарушението. Не е посочено къде е трябвало да бъде подаден въпросният анализ, още повече, че когато се твърди неизпълнение на задължение, е наложително да се укаже какво е било задължението, а това в случая не е сторено.

Описаните дотук пороци са достатъчни да обосноват отмяната на НП.

Като е достигнал до други правни изводи и е изменил постановлението, Софийският районен съд е постановил неправилен съдебен акт, който следва да бъде отменен и заедно с това да се постанови отмяна на Наказателно постановление № 115/0023-4368/23.07.2018 г., издадено от Изпълнителния директор на АХУ.

Съдебното решение е правилно като краен резултат в частта му за разноските. Относно разноските разпоредбата на чл.63, ал.3 ЗАНН препраща към АПК, а уредбата там не е пълна, на основание препращането по чл.144 АПК Съдът е следвало да приложи нормата на чл.78, ал.1 ГПК и да присъди на жалбоподателя разноски съразмерно с уважената част от жалбата. Тъй като наказателното постановление е подлежащо на отмяна, правилно като краен резултат районният съд е присъдил пълния размер на претендираното адвокатско възнаграждение, као е отчел липсата на възражение по чл.78, ал.5 ГПК. Не може да бъде споделено възражението на АХУ за прекомерност на адвокатския хонорар, тъй като то се прави за пръв път пред

касационната инстанция. По силата на т.11 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., възражението е можело да бъде предявено до приключване на устните състезания по делото, но това не е сторено. Ето защо в частта на присъдените разноски решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Изходът на спора пред касационната инстанция и заявената претенция от страна на касатора [фирма] налагат в полза на последното да бъдат присъдени разноски за настоящата инстанция. Относно размера настоящият съд съобрази предявеното от АХУ с отговора на касационната жалба възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. В касационното производство е проведено едно съдебно заседание, в което е представена за справка съдебна практика от адв.Л., делото не се отличава с фактическа и правна сложност и не предполага полагане на специални усилия от страна на пълномощника за запознаване с делото и изразяване на становище по него. Поради това на този касатор не следва да се присъждат разноски в претендирания им размер от 1020 лв., а в размер на 830 лв. за касационното производство съобразно чл.8, ал.1 във вр.с чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (ред. ДВ, бр.45 от 15.05.2020 г.). Този размер е справедлив и съответен на оказаната адвокатска помощ.

Така мотивиран и на основание чл.222, ал.1 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 11.01.2020 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД 13898/2018 г., В ЧАСТТА, с която е изменено Наказателно постановление № 115/0023-4368/23.07.2018 г., издадено от Изпълнителния директор на Агенцията за хората с увреждания, с което на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], е наложена имуществена санкция в размер на 10 000 лв., и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 115/0023-4368/23.07.2018 г., издадено от Изпълнителния директор на Агенцията за хората с увреждания, с което на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], е наложена имуществена санкция в размер на 10 000 лв.

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 11.01.2020 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД 13898/2018 г., в частта за разноските.

ОСЪЖДА Агенцията за хората с увреждания да заплати на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], разноски за настоящото дело в размер на 830 лв. (осемстотин и тридесет лева).

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.